

mernes Lotalbeløb vil derved betydelig forøges, medens Administrationsomkostningerne tilnærmelsesvis blive de samme. Der vil altsaa falde procentvis en langt mindre Del paa Laantagerne end tidligere; derigennem vil Renten formodentlig kunne nedsættes eller ialtfald kunne holdes paa det Standpunkt, hvorpaa den nu er, et Standpunkt, som ikke er saa overordentlig lavt, thi hvis jeg er rigtig underrettet, er den nu $5\frac{1}{2}$ pCt. Jeg kan ved denne Leilighed ikke lade være at spørge de ærede Medlemmer, der meget stærkt imødegik den Beregning, jeg opstillede for Renten, under Forudsætning af, at man var bleven staaende ved de 2,500 Kr., hvorledes de, efterat man har set, hvorledes det er gaaet i saa Henseende med en Maximalgrændse for Lagationssummen af 4,000 Kroner, tro, at det havde stillet sig med Renten, hvis man var bleven ved 2,500 Kr. Jeg udtalte dengang min Veflagelse over, at et Ændringsforflag, der var stillet af et æret Medlem her, blev forfattet, et Ændringsforflag, der gik ud paa en saa moderat Forhøielse som fra 2,500 Kr. til 3,000 Kr., skjøndt jeg samtidigt erkjendte, at denne Sum efter min Mening var aldeles utilstrækkelig. Jeg udtalte derfor mit varme Ønske for og mit bedste Haab om, at Loven vilde vende tilbage til os fra det andet Thing med idetmindste en fordoblet Lagationssum. Dette skete, og her forelaa altsaa et af disse for mig ikke ganfke usædvanlige Tilfælde, at mine her i Salen udtalte Ønsker maatte gaa en meget lang Omvei for at gaa i Opfyldelse. Man nedsatte imidlertid her, som allerede af andre Talere udvilett, disse 5,000 Kr. til 4,000, idet man fandt den første Grændse for høi. Jeg stemte mod denne Nedsættelse, og jeg befinder mig atter her i god Overensstemmelse med mig selv, naar jeg nu vil have Summen op og i det Hele anbefaler at gaa til 6,000 Kr. Jeg indrømmer ganfke vist, at man derved fjerner sig betænkelig langt bort fra det Grundlag, paa hvilket Foreningerne ret egentlig hvile, men Grundlaget var jo allerede brudt dengang man forlod de 2,500 Kr. og gik til 4,000 Kr. Om man nu kommer en Smule yderligere bort fra den oprindelige Grunds Rækkevidde eller ikke, forekommer mig temmelig betydningsløst, naar man dog er enig om, at der her vindes et virkeligt og stort Gode for den danske Husmandsstand, og det tror jeg. Thi for det Første vil der jo aabnes en stor Del smaa Eiendomsbesiddere Afgang til at faae Del i de Begunstigelser, der allerede har udtalt, Faren ved det solidariske Ansvar formindskes, og for det Andet vil Renten sandsynligvis kunne nedsættes. Derfor kan jeg ikke Andet end af disse Grunde stærkt anbefale til det høie Things Velvillie Forflaget om en Forhøielse til 6,000 Kr. Naar det er sagt af

tvende foregaaende ærede Talere, at man derved kom ind paa en Glidebane, en Glidebane, som det ikke var let at se Enden paa, idet dette jo allerede er det andet Skridt paa Glidebanen, saa er jeg paa ingen Maade i Overensstemmelse med disse ærede Talere; tværtimod, det er en Glidebane, som jeg meget gjerne vil ind paa. Jeg vilde blot ønske, at det gik meget hurtigere henimod Enden af denne Glidebane, thi for mig er den Grændse den bedste — og jo nærmere jeg kan komme det, som for mig principielt er den ene rette Grændse, des bedre —, at alle Eiendomsbesiddere faae den samme Afgang til disse Begunstigelser, og derfor staaar jeg fuldstændig paa en anden Side end de to ærede Medlemmer, nemlig det ærede kongevalgte Medlem (Ufving) og det ærede Medlem ved Siden af mig (C. Møller), der frygte for denne Glidebane. Jeg udtalte ved den Leilighed, som det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (H. C. Hansen) hentydede til, at en af de Grunde, hvorfor jeg stemte mod Lovforslaget, var den, at man havde afstaaet Bybefolkningen, hele den Befolkning, der boer paa Bygrunden, fra at faae Del i disse Begunstigelser. Denne Anse er jo ogsaa ved det foreliggende Lovforslag tilbøds hævet, idet dog de, der bo paa Kjøbstadsteder, kunne komme ind under Loven. Det er ogsaa for mig en Grund til at slutte mig til Lovforslaget, og jeg tillader mig derfor atter at anbefale det til gunstig Overveielse.

Sauerlev: Jeg kan vært enig med den ærede Taler, der nu satte sig, i hans Konklusion, om jeg end ikke kan være enig med ham i hans Præmisser. Jeg kan ligesom det ærede Medlem give dette lille Lovforslag min Stemme og saaledes støtte det, og det glæder mig, at der iblandt de Talere, der idag have haft Ordet om denne Sag, kun findes En, der er decideret Modstander af den. Naar dette ærede Medlem udtalte sin Afviol om det Rigtige i at fremme dette Lovforslag, var denne Afviol vel nærmest begrundet, kan jeg næsten sige, i en Misundelse, idet Andre, der efter hans Mening var ligesaa berettigede, ikke kunde faae Del i disse Begunstigelser. Jeg skulde dog tro, at det ærede Medlem ikke vil hindre en Foranstaltning, der i og for sig kan siges at være god, af dette Hensyn. Naar jeg tillader mig at anbefale nærværende lille Lovforslag, er det, fordi jeg deri ser en Betyggelse for Foreningernes heldige Virksomhed og fremtidige Bestaaen samt en Formindskelse af det solidariske Ansvar, saaledes som det ærede Medlem for 8de Kreds, der sidst havde Ordet (Breinholt), meget rigtig berørte. Det stod ogsaa klart for mig, da vi havde dette Lovforslag til Forhandling her sidst, at den Maximalgrændse, der dengang var foreslaaet, var meget for lav. Af disse Hensyn var det, at jeg dengang gav et Forslag om at forhøie Maximal-